

Heni szólt, elfelejtettük dilidokit, jé tényleg, nade minek?

A lényeg (Székely Miklós autista-e?) nem vizsgáljuk, hazugságot gyártani **szégyenteljes**, inkább segíték. Dilidokit katonaságnál már megpróbálták, aztán nagyon csúfosan jártak, pedig az sem rajtam múlt!

A történet előzménye, hogy első alkalommal Keszthelyre „hívtak be”, ám reggel 6-kor bevonultam de délben már otthon is ebédeltem. Az történt, hogy édesanyám fellármázta a szombathelyi István Lajos professzort.

Híres ember volt. Nemcsak nemzetközi hematológus tekintély, hanem ma még wikipédia oldal is van róla, emberek annyira szerették. Korábban 13 és 16 éves korom közt ő kezelt, onnét ismert. Volt hogy hetente csak 2x mentünk hajnalonta, de sok-sok olyan hónap is akadt mikor minden(!) áldott 6.45-re utaztunk hozzá. Nos ha ez a híres ember telefonált rá a keszthelyi laktanyára hát persze nem vett át (nem mert átvenni) az itteni orvos. Keszthelyi laktanyából azon nyomban haza is küldtek, mint katonaságra „alkalmatlant” kimustráltak. Ám én nem hagytam magam. Már másnap szabályosan lerohantam Zalaegerszezen a Hadkiegészítőt. Szóhoz sem jutottak olyan hevesen rájuk rontottam: „*Nekem jogaim vannak, maguk pedig megsértették! Ha sürgősen nem hozzák helyre, akkor ez tőlem most csak a bemelegítés!*” - kiabáltam le még a hajukat is.

Persze rögvést kompromisszumot kötöttünk. Hadkieg eltüntetési rólam a keszthelyi orvosi kartont, majd pár hónapot kell csak várnom és fogok kapni egy új behívó parancsot. Még hozzá olyan helyre ahol orvos sincs.

Na így kerültem én Sormásra, Nagykanizsa mellé katonának. Piciny, 200 fős alakulathoz. Egy lokátoros egység volt, a jugoszlávok pedig éppen akkor potyogtatták bombáikat Mohácsra. Nem túlzás tehát, hogy mi ott tényleg „háborúztunk”. Akkor már volt számítógépünk, igaz akkor még hónapok óta csak dobozokban.

Mikor gépet összeraktam és közöltem kell hozzá egy un. „operációs rendszer” is (DOS) még nem hitték el, csak azután hitték el mikor Taszár is megerősítette, hogy már ők is halottak róla és nekik is pont ilyen „valamicsoda” kellene. Tehát a bevonulás után már másnap megint hazajöttem, ám ekkor már nem kidobtak hanem csak floppykat szedtünk össze. Számítógépes programokat vittünk hazulról be a magyar seregbe.

Csókos adjutáns lettem. Előbb nem írógépen hanem szövegszerkesztővel készültek parancsok, aztán szépen sorban lett előbb egy új vezénylési rend (pl azonos helyről érkezettek egyszerre legyenek eltávon, program tervezte adatbázisból) majd még a lokátorosok is segítséget kaptak (repülőök útját jelentésekben nem mindig kézzel kellett rajzolgatniuk – de sokat még így is) Géppel néha napi 10-30kg papírt könnyen nyomdázunk.

Annyira sok feladatunk volt és annyira kevesen voltunk hozzá, csak egyetlen példa: mikor egyszerre két őrkatona is balesetezett a konyhai mosogatókat kellett őrségbe rakjam, majd un. ÜTIH karszalaggal kezemen a szakáccsal ketten mosogattunk egész nap. (akin ez a karszalag van laktanyában mindenkinek ő parancsol, még a tiszteknek is, kivéve az alakulat parancsnokának nem – porosz mintán szolgálatvezető nem mosogat)

Ám mégis érkezett egy parancs leglegfentről mi sokan vagyunk, Lentiben kevesen, tucatnak át kell menni. Sormási parancsnoknak erre ideje sem volt, hisz akkor is a lokátorokkal volt technikai gond, még éjszakákba nyúlóan is csak azt szerelgették, hát parancsot oldjam meg én. Nagyon szép, és mégis kit küldjünk? Honnan? Akkor fiúk ki jön velem? Aki abba a parancsba került arra mindenki(!) **önként(!!!)** jelentkezett. Pár nappal később persze volt kis vita, „becsaptam pedig mennyire megbíztak”, de kit vegyek el? Mely lokátor álljon le. Vita hát hamar be is fejeződött. (amúgy értelme se volt, leglegfenn ki is hirdette addigra már konkrét listát)

Lentiben már a kapuban durván kezdtük. Ha szinte az összes emberen csillag (van akin három is, de kettő szinte az összesen) akkor miért az megy elől akin nincsen egyse? Hát mert mi azt hallottuk „itt segítség kell”, a feladatot mutassák, ne az időnket lopják. A mi csillagosaink így lettek Lentiben őrpáncsnokok, nekik még csak-csak találtak valamit, ám nekem már nem. Jó, hát akkor én hazamegyek. Én nem un. „sorozott” hanem „önkéntes” !! katona vagyok. Ha itt nincs munka én elmegyek. Pizsamagatyás (tábornok) persze ezt nehezen emésztette. Megtette, hogy kedvemért az egész sokezer emberrel vigyázzmenetet veretett azért, hogy velem

közösen megismerhesse milyen sok gond is van ott (meg persze azt hitte ezért a menetelésért laktanya népe majd engem megszeret, pedig csak eltévedését mutatta) Aztán kinyájában még anyukámért is kocsiját küldte, ám ott az én anyukám nekem egyetlen szóval sem mondta ennem is kéne. Terve nem jött be. Közben kiderült gyalogság még rendes ruhát sem kap, de még fürdéshez vizet is ritkán és semmit. Sokezer koszos fakóruhás közt sormásiak méregzöld ruhája messziről is kivirított. Aztán egy tiszt tükre eltört ezért éjjel egy másik tiszt kocsiról lopott volna, ám az „én őrfelvezetőm” tetten érte (hát ki másé? ott se voltam) majd nem érdekelte a tolvaj egy „főtiszt” (őrnagy) őrizetbe vették. A népszerűségi verseny eldőlt. Már 2hete nem ettem. Pizsamás rongyos és alázott serege lázadás közeli állapotba került. Megrémült, „itt már lecsukják tiszteteket!” Csak egyet és szabályzat szerint. Eleve ne önmagán jajgasson, katonáinak van gondja. Hát sétáltam vele totál békés laktanyán, végén „hálából” közölte **Pestre Honvéd Kórházba küld mert csakis örült lehetek!**

Navégre. Elején szóltam neki ha nincs munka orvos kell és leszerelnek, az egészet megúszhatta volna. (aztán legszebb hetek jöttek: szuperkórházon átszökve autótolvajokkal csajozni jártam pesti kalandos vadvilágban) Nos így végül pár hónapot voltam csak katona, epilógus viszont még érdekesebb lesz. Három része is lesz.

1 – Hagyomány volt, hogy Zajda pizsamása (ország első dandárja, azaz az egyedüli „1órán belül bevethető”) később mindig országosan is nagy ember lesz. Vezérkarnál, miniszteriumnál számítottak tovább rájuk, a Kaposvári Katonai Ügyészség tehát meg is próbálta a maradék tekintélyét menteni, embert renoválni. Gondjuk „csak” az volt, hogy még a sormásiak javaslatára egy szokatlanul magas kitüntetést kaptam. El kell mondani nem én ötleteltem, hanem mikor csillagozni akartak ám elutasítottam, rébuszokban beszéltem. Azt szerettem volna ha a katonát nem csak ranggal máshogyan is elismerik, ami viccesen csak annyit jelentett: ott ugyan senkinek nincsen „állandó kilépős könyve” legyek én első aki kaphat. Hatása nem lett volna, mert tényleg akkor jöttem-mentem amikor akartam, pont ezért be sem villant senkinek se mire is gondolhatok. Pl mikor anyukám telefonált 9-kor, hogy már annyira beteg a kutyám a lépcsőn sem bír visszamenni, 11-re már Keszthelyen is voltam. Így én ott tudtam lenni vele, mellette, mikor elment a kutyám. Vacszi már Sormáson. Mikor tehát én a fixen kijárási feljogosító cetlire gondoltam de nem mondtam azt világosan ki, buta voltam, ám pont így lett nekem olyan magas katonai kitüntetésem, amit aztán még az eltévedt pizsamás se dumált ki. Lentiben töltött pár hetem vizsgálatát sumákolni próbálták, hamisították, szabotálták, ám emberünk katonai karrierje mégis kisiklott. (a tények mindig makacsak) Most ebben a mi ügyünkben is ugyanez ismétlődik.

2 - Epilóg Antall József temetésének napján történt. A parlament épületében voltunk Zsiga Zsoltival (ma is ügyvéd itt felénk) egy csapatépítőn amit egy Trombitás nevű pécsi fickó tartott. Ott jelentették be a „jön a narancs” plakátot amire persze én elmondtam mennyire buta. Zsolti szólt hozzám „itt csak szép lehetek” (be már nem fejezte: „okos nem”) úgyhogy a megbeszélésről forrázva jöttem ki. Mikor az épület előtt akkor már a temetéshez sorakozó katonatisztek közül egy kilépet. Levette fehér kesztyűjét, kezét nyújtott adott és nagyon-nagyon hálásan köszönte. Mindenki ledöbbsent. Én is.

Korábban, miután mi eljöttünk már Sormásról három katona is kitört kézigránatokkal és gépfegyverekkel. Kommandósok kapták el őket határnál, a Szilárd nevűt pedig később még a móri ügyben is elhíresülni láttuk. Szilárd volt az aki évekkel később mikor a móri mészárlás miatt körözték meztelen sétált be a rendőrséghez. Beszari rendőrök csak pucéron nem löhették le. De ekkor ő még „csak” fegyveres gránátos katonaszökevény. Nos mikor ezek a katonák kitörtek zalai címlapon kezdte „amilyen a kanász olyan a disznaja”. Az a tiszt ki a parlamentnél jött köszönni, lett volna egyik „kanász”, ám aztán a teljes(!) sajtót 1nap alatt fordítottam át. El kell ismernem ezért a köszönet a lehető legjobbkor jött, Trombitás ezt követően már nagyon udvarias lett. Aztán a fidesz „jön a narancs” plakátja persze megbukott, de ez már azóta történelem, csekély vigasz hát.

3 - Epilóg nem oly rég történt. Fehérvár egyik korábbi képviselője barát. Járt is nálam én is voltam vele még ország túlsó végében is gyűlésen beszélni, tehát ő nekem csak „mellesleg katona”. Ám az ő nagy barátja a Szücs Misi, a mi nemzetvédelmink nyugállományú igazgatója. Aki tehát nekem nem barát, hanem csak barát barátja. Misi viszont gyurcsányfan, hát persze vele is összeszólalkoztam. Végén Misi kétségbeesve olyasmivel vádolt én bántom katonákat mert utálok sereget. Pont én? Hát nem tudtam még mi hiányzik, nem is volt kedvem elmagyarázni neki, ám élet ezt is megoldotta.

Én nem tudtam a volt sormási parancsnok is jelen van, ám a jó tiszt olyan mindig tudja mi a dolga. Nem támadt rá a Misi (ezredesnek tábornokra nem is illene) pusztán csak felidézte mi történt ott és anno, amihez az én korabeli egyik cikkemet is 3évtizede megőrizte. Amit persze „olvasóinak” hoztak le hisz liberális sajtó mindig hazudik, de ez most lényegtelen, mert azóta Szücs Misi is tudja, hát velem ő is nagyon udvarias már. Sőt, Misi már azt is tudja a katonaságot pont azok a szadeszosok mocskolták le, akiket korábban még éltetett. Pontosán azok, akiknek nyomán ma Kína, oroszok, belaruszok ellen uszítanak. FreeNavalnij! FreeÚjgurok! Elvesztették az un. „szabadversenyt” ezért rabolni mennének. Most háborút akarnak. Korábban még „nem kell hadsereg” hirdették, ám ahogyan Orwell is megírta pont róluk(!): átírják aztán már ellentétesen mondják. Szóval jó dolog hát dilisnek / örültnek lenni! Mert mi mozgatjuk és mi fékezzük is a világot. Nem mások.

Javaslat Honvédkórház! Ott értékesebb iratok lesznek mint egy komolytalan kóklerral internetes diskurzus. Dórám tavaly Orbán mondta aki 3 gyerekkel otthon van „az maga a dzsihad”. Nos nekem van egy 1,5éves örökmozgóm, egy nagyon okos de életveszélyes ovisom, egy mindenkit átverő igazi zsvány harmadikosom, egy olyan nyolcadikos lány aki most cuppana telefonra, és egy olyan gimisem aki tizedikes azaz most dől el milyen faktokra megy, milyen élete lesz. Ez nem 3 hanem 5! „más! másor”, és még dolgozni is kell. Pénz is. Ezzel szemben itt írogatok egy rendőr miatt aki kirabolt csak azért mert **ócska szarok helyi ügyészeink.** Bőven lesz okom eltakarítani őket a búsba. Sok milliós kár + rablás főbűn, mégse lapítanak **mert hülyék.** Önnek (pl a kollégiumi fejtágítón) nem mondták most az lenne a legfontosabb, hogy csend és béke legyen? Népnek 1éve nincsen fizetése, zavarodottak. Hipohondereken sok pénzt lehet keresni, vegyszerezik magukat, míg idiótáknál már világösszeesküvés van kiirtásukra. Pedig „csak” munka (értelmes feladat) nincsen nekik. Hát kérje el „komolytalan kóklertől” iratot, az **már most készen is van.** Plusz ott a pesti és ön meg is uszta. Mindig millió adu van a kezemben ám nem használok semmit, nem idegesítő? **Bő 2 éve** raboltak, haladjunk! **Hiszem segítettem.** (apropó Heni telefonját autistánk már megtalálta? Tán még gyermekrajzot „nyomoznak”)

Kelt: Keszthely 2021.04.18

Rudolf János